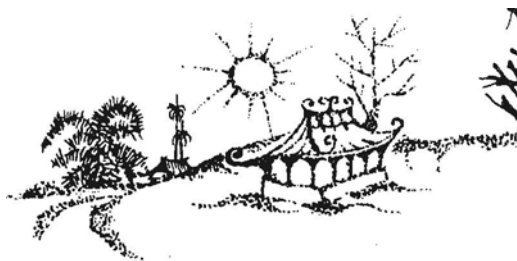

NGUY CÙNG GIA ĐÌNH

Nguyễn Đình Minh Hùng

Năm bảy lăm, vật đổi sao dời
Người ở lại, kẻ rời quê hương
Cướp bóc xây khắp phố phường
Bàng hoàng hoảng sợ, tan thương dân lành
Ngoài đường phố xe nhanh lẫn bánh
Gặp người đi, súng bắn thị oai
Cách mạng đâu có sợ ai
Xe tăng nghiền nát một vài người chơi!
Dân của Ngụy, đừng đòi quyền sống
Im thì tha, còn chống, sẽ phiền
Đem ra bắn bỏ như điên
Cách mạng được có cái quyền giết dân!?
Bọn Ngụy quân, không cần phải hỏi
Trại tập trung, nhốt tội chúng thôi
Gia đình, tóm cổ cho rồi
Đưa lên mạn thượng, cho đời chúng suy
Cảnh rừng núi, hiểm nguy xiết kể
Nào cọp beo, chưa kể trả thù
Phá rừng, đốt rẫy cần cù
Cuối mùa kết quả, chẳng thu được gì!
Cả nhà đói, làm chi để sống!?
Cậy nhờ con, hy vọng phương xa
Bán thân phụ giúp mẹ cha
Mong sao sống trọn, cho qua kiếp người.
Nhưng nào ôn, chúng chơi cho phí
Lại đưa qua, làm đi luân phiên
Tốn tiền chút ít, giải phiền
Mua vui thiên hạ không quyền kêu than

Tệ hơn nữa tập đoàn cai trị
Dân muốn yên đừng chỉ trích quan
Ai mà còn dám to gan
Phanh phui việc xấu, có đảng chết thôi
Đảng làm chủ, than ôi vợ vét
Cướp đất dân, chẳng xét của ai
Nhà thờ đâu phải thiên thai
Đất thuộc của đảng, tương lai sẽ dùng.
Quan là đảng, của chung được hưởng
Đảng bỏ công, phải thưởng cho nhiều
Nhất là cái tuổi về chiều
Ăn no rồi chết, đó điều đáng lo
Việc đất nước, đảng cho là phải
Mắc gì dân, cứ lải nhải hoài
Nhường đất đâu phải việc sai
Cắt dân, công hiến, đóai hoài ban ơn
Đừng dọa dẫm, nộp đơn thưa kiện
Dám kiện quan, viện chuyện tự do
Nếu cần, quan sẽ ban cho
Nhốt vào ngục thất, tự lo một mình
Thời sắp hết, đảng rình vợ vét
Được dịp may, nếu xét nên vô
Thế là quan phải nhảy vô
Quyết quơ hốt đại, hết đồ, rồi đông!

Nguyễn Đình Minh Hùng

